

Кина и Нови светски поредак

27 јун 2015 Марко Ковачевић

Шетао сам узбудљивим Забрањеним градом у Пекингу, вечерао под бљештавим шангајским ТВ торњем и посетио мистични Шаолин манастир. Ипак, за мене сигурно најупечатљивија слика Кине нису светски познате туристичке атракције, већ је једна девојчица која, клечећи на улици, ради свој школски домаћи задатак. У грозној вреви, прљавштини и буци, у страшној гужви, окружена смећем и псима луталицама, она упорно сконцентрисана на свој задатак – ради! Њој и хиљадама других упорних и пуних вере припада будућност.

Нисам ни први, ни последњи који жилавој и моћној кинеској нацији предвиђа кључну улогу у предстојећим светским геополитичким потресима. Стара хладноратовска подела постала је одавно неприкладна, а економска, војна и демографска снага Кине довољна да она сама постане један блок. Мудрост (стрпљивост) њеног руководства огледа се у константном, тихом јачању и чекању правог тренутка да, одредивши се за једну страну у већ постојећем ривалитету Запада и Русије, као пресудни „тас на ваги“, побере највише могуће користи за себе.

Динамику, раслојеност по више основа и шароликост кинеског друштва, заиста је тешко описати без опширније анализе. Проблем који мене интересује јесте: да ли ће се Кинези једног дана, ипак, приклонити западној хегемонији или ће остати на страни слободног света, економски удруженог у тзв. БРИКС, а оличеног у политици коју активно води Владимир Путин. Одговор на то питање одредиће судбину човечанства у ближој будућности.

Социјално-духовни концепт управљања свим (важним) сегментима људског друштва у било ком делу Земље из једног центра, и вођен једним интересом, назван Нови светски поредак (НСП), поред одличног плана и организације његових твораца и менаџера, захтева и погодно тло – објекат управљања, народне масе спремне да „прогутају удицу“.

Морамо прво видети које су то собине које морају испуњавати добри поданици НСП, а које опет карактеристике дефинишу противнике модерног тоталитарног друштва.

Савршени поданик НСП, прво и основно, има неограничено поверење у структуре државне власти, односно некритички прихвата све што му се кроз масовне медије сервира. Друго, он мора бити вредан радник (што само по себи и јесте једна универзална позитивна вредност). Радна снага је потребна елити. Трећа, вероватно суштинска особина јесте да је човек материјалиста, тј. да испуњење својих жеља и снова налази искључиво у материјалном свету, тако да га је могуће нечим, једноставно, „купити“. Код таквих људи све је на продају, све има своју цену, чак и сама држава, савест или душа. Било би пожељно да је тај човек себични материјалиста, а чак одлично ако је безосећајни себични материјалиста, пошто као такав, осим обичног слуге, може постати и војник НСП.

Тужна, али истинита чињеница је да човекова инстинктивна потреба да припада некој широј заједници, у већини случајева не дели потенцијалне заједнице по моралним принципима, већ по њиховој снази и успешности. Веома је мали број људи који су спремни да из етичких разлога одбију удео у некој моћној заједници, а да се укључе у неку слабу, али морално исправну.

Управо овде је вододелница, кључна разлика између оних који улазе „у коло“ и постају слуге НСП, и оних који „мисле својом главом“ и траже прави пут за себе, било као народи или као појединци.

Ко су ти непоткупљиви, истинољубиви и пре свега слободни људи, који мрсе рачуне НСП? По логици ствари они су нематеријалисти, људи утемељени у духовном животу, који не траже награду и победу у овом свету; људи саосећања према другима(ближњима); људи спремни пре да жртвују себе, него да повреде друге.

Како се у ову поделу уклапају Кинези? **Прво**, они потпуно верују државној власти! Генерално, многољудне нације су могле створити јаку државу само уколико су гајиле систем чврсте, централизоване власти и беспоговорне послушности народа, што је у Кини случај вековима. Уз то, сви живи грађани Кине су васпитани у правом комунизму и научени да „има ко да мисли“, а да је њихово само да слушају и да, као покорни војници, испуњавају задатке. **Друго**, они су заиста вредни радници који не знају за одмор. **Треће**, Кинези су изразити материјалисти! Већина њихових жеља и тежњи своде се на телесна уживања и насладе, на поседовање. Друштво, у којем скоро никада није постојала озбиљна религиозност, нити неки утицајни морални систем важнији од борбе за опстанак, и у којем се хиљадама година сматра успехом постати моћан и бити у позицији да употребиш

друге зарад својих интереса или чистог уживања, и дан данас функционише покретано истим мотивом. За дивљење је мудрост старих кинеских философа, чувених у целом свету, али њихове доктрине нису никада постале основа за практичну промену начина живота народа који је имао један задатак – преживети у најсуровијим условима.

Чврсто верујем да девојчицу са почетка текста на упоран труд мотивише управо жеља да она једног дана не буде употребљена као роба, већ да има могућност да достигне већу позицију у једном суровом друштву. Познато је да у социјалним односима у Кини нема много емоција, ни милости.

Шта Кинезе спречава да се, као такви, отворено поставе на страну Запада? **Прво**, директан интерес који се огледа у жељи да они сами остваре хегемонију у областима које Америка сматра својом зоном, плус дубоко укорењено ривалство са америчким савезником Јапаном, чије ужасне злочине веома добро памте и сећање на њих упорно негују. Међу кинеским историчарима постоји и памћење грозота које су енглески колонисти чинили у време својих похода на кинеске луке, но оно је млађим генерацијама потпуно неважно, у односу на све „благодати“ које стижу са Запада.

Ипак, кључна ствар, колико год то звучало контрадикторно, јесте комунистичка идеологија. Комунизам, на неки начин, чува Кину да постане прво партнер, па касније и роб НСП! Када у кинеском руководству преовладају они млади политичари школовани по елитним школама и универзитетима у Енглеској и Америци, они који се по улицама Лос Анђелеса бахате у својим „поршеима“, који чувају новац у швајцарским банкама и емотивно се празне уз елитне проститутке, настаће и велика промена у кинеској спољној политици. Генерације одрасле на партизанским филмовима, уз радне акције и порцију риже на дан, чине моралну брану, која задржава бујицу хедонизма и конформизма (иначе толико распрострањених на Далеком истоку) да потпуно поплави кинеско друштво. Да ли су ти идеали социјализма и комунизма довољно јаки да дуже време парирају моћној западној машинерији, која злоупотребљава основне људске нагоне и претвара их у страсти, а преко њих људе у овиснике и слуге? Наравно да нису! Стара гарда ће, пре или касније, заједно са својим системом вредности изумрети, а на власт ће доћи „модерни менаџери“. Тај процес увелико траје и, по мојој процени, завршиће се за неких 10 до 15 година. Тада нас очекује раскидање војних, економских и могло би се рећи пријатељских веза са Русијом, као и рушење баланса који тренутно постоји на светској геополитичкој сцени. Тек у том тренутку, када у односу снага Запад буде имао велику предност у односу на Русију, светски мир ће постати озбиљно угрожен.

Агенда НСП наставља да се остварује, некада споријим, а некада бржим корацима. У стари пројекат придобијања Кине против Русије улази апсолутно све: од рокенрол концерата до холивудских филмова. Сваки бесомучно рекламирани бренд, сваки симбол Западне културе, све оно што младом човеку може заголицати жеље и позвати га да буде део „слободног света“, са нагласком на телесним задовољствима и уживањима, није само „мека моћ“. Не!

То је заправо „тешка артиљерија“ у борби за умове и душе младих, који ће ускоро постати елита која одлучује.

Однос Западног човека према кинеским радницима најсликовитије представљају судбине Кинеза који су у XIX веку отишли у Америку и радили на изградњи трансконтиненталне железнице. Вредни и скромни радници (понављам – без јаког моралног утемељења) били су на разне начине увучени у зависност од опијума. Чак су неке компаније имале посебне уговоре за кинеске имигранте, који су као бонус на месечном нивоу, уз плату, добијали и одређену количину опијума. Временом, животи тих радника постају једнаки животу робова, само уз привидну слободу. Зачарани круг, у којем плату за мукотрпан рад дају истим послодавцима, како би платили нешто што им не само да не треба, већ их уништава и чини потпуно зависним од белих газда, јесте један од кругова пакла створеног из чистог рачуна и интереса да се човек потпуно искористи као јефтине алат, а потом одбаци.

Ако се добро замислимо, видећемо колико целокупна данашња радничка класа подсећа на те кинеске раднике са Дивљег запада.

Колико се само тешко стеченог новца троши на модерне опијате, од цигарета, до свих оних бескорисних статусних симбола, скупих производа модне или ауто-индустрије, разне шљаштеће глупости, за којима, рекламама обманути, људи жуде.

Данас је постало уобичајено да се троше суме у висини месечних примања на, рецимо, најновији уређај за играње компјутерских игрица – на виртуелну реалност, људи се задужују да би купили што већи телевизор или уградили силиконске уметке у разне делове тела, па и да скромног човека неко окарактерише као мањевредног ако не купује оригиналну „кока-колу“.

Говорим само о стварима које човек слободно бира приликом куповине, а где ли су тек фармаколошка мафија или банкарски кредитори, који нам не остављају скоро никакву слободу.

Не бих да будем песимиста, али дешавања последњих деценија говоре да цивилизација православних Словена, чија су Срби истурена стража, не показује да има адекватан одговор на агресију бљештавог хедонизма са Запада.

Одавно је Џон Ленон изјавио да је популарнији од Христа. Та реченица је парадигма владавине крупног капитала, у сарадњи са медијским компанијама над душама људи.

Острошки монах Арсеније (Јовановић) у својим дивним беседама понавља како смо ми, православни Словени, позвани да будемо душа света, а Англо-саксонци (и Германи) само „техничко особље“, но у модерном времену вредности су изокренуте, па човек, уместо Творцу, служи творевини.

У очима савремене младежи, не само личност типа Џон Ленон или Кристијано Роналдо, већ и мртва машина попут „мерцедеса“ или „ајфона“, су важнији од живог Бога.

Ко ли ће данас изабрати молитвени подвиг наспрам понуђеног му чистог уживања, пост уместо свеprisутних баханалија или Достојевског поред сладуњавих америчких комедија? Кинеска омладина сигурно неће.

Бити Хришћанин у модерном свету значи, у најбољем случају, бити као она кинеска девојчица – вредно радити у прабини, окружен хаосом, али испуњен вером да ће се труд исплатити. Радимо због тога, браћо свом датом нам снагом, свесни да времена која долазе после окретања Кине ка Западу, доносе за свет нове количине модерног опијума, а за праве Хришћане околности у којима чак ни такав рад неће бити могућ.

Ново Видело